

KAPITEL I

Den var kommet tilbage for en uge siden.

Mavepinen.

Faktisk havde jeg næsten glemt alt om den. Eller det bildte jeg i hvert faldt mig selv ind. I seks vidunderlige uger havde jeg nydt friheden fra skolen. Vågnede hver morgen og nød sommeren uanset om det regnede nok så meget.

Jeg havde også bildt mig selv ind at det blev anderledes efter ferien. Nu var jeg fyldt femten, og vi skulle starte i 9. klasse.

Men så en nat – præcis en uge før skolen startede – kom den tilbage. Vækkede mig som en lille forpulet havenisse der sparkede til mine indvolde med spidse træsko.

Det endte altid med at jeg lå sammenkrummet i fosterstilling med knæene presset hårdt mod maven.

Min mor havde slæbt mig med til mindst ti speciallæger og hospitalsundersøgelser, men ingen kunne fortælle noget om hvorfor smerterne opstod. Ud over mig selv,

ER DU OKAY, MARIE?

altså, men jeg sagde ingenting. Hvad skulle jeg også sige? At det var når jeg tænkte på skolen?

Min mor var godt nok bekymret, men begge mine forældre havde travlt med deres arbejde. Desuden havde *de* jo været åh så populære i skolen. Ikke ligesom mig der var alt andet end populær.

Men nu var mavepinen altså kommet igen. Her til morgen endda så voldsomt at jeg fór ud på badeværelset og kastede op. Min mor havde slået det hen med nervøsitet for det nye skoleår, og min far havde som sædvanlig dårligt nok set op fra computeren.

Nogle gange tvivlede jeg på om de overhovedet ønskede sig et barn. Jeg var enebarn, men det var ikke fordi de overøste mig med opmærksomhed. Som regel virkede de nærmest ligeglade. De undskyldte sig med arbejde, men hvis de virkelig interesserede sig for mig, ville de vel også vide hvad der foregik? Og måske ville jeg så også snakke med dem om det der gik mig allermest på.

Jeg trak vejret dybt ned i lungerne da jeg nåede frem til skolens store, sorte indgangsparti og krummede let sammen om smerten i maven.

De andre elever grinede og snakkede mens de gik forbi mig.

„Marie? Er du okay?“

Jeg rystede på hovedet og mødte Nannas bekymrede blik. Jeg forsøgte at smile.

ER DU OKAY, MARIE?

„Bare lidt mavepine. Det går nok over.“

Nannas smil falmende en smule, og hendes øjne blev triste. Hun vidste godt hvad der var galt med mig. Hun forsøgte at smile opmuntrende, men det blev bare til en skæv grimasse.

„I år bliver det bedre! Jeg kan mærke det! Skal vi sidde sammen?“

„Selvfølgelig,“ sagde jeg uden den store overbevisning og lod Nanna hanke op i mig. Nanna, kære tykke Nanna, som altid var så sød ved alle selv om de hældte den ene spand lort efter den anden ud over hende.

Vi gik gennem skolens gange, og den kvalmende lugt af rengøringsmiddel rev mig i næsen. Jeg kunne ikke klare lugten af citron blandet med fyrrenåle eller hvad det nu var de brugte. Den var hæslig.

„Var det godt hos din farmor og farfar?“ spurgte hun.

„Det var ... sønderjysk,“ svarede jeg med et smil inden vi trådte ind i klassen. Jeg styrede direkte mod et ledigt bord bagerst i lokalet. Det var bedst. Der var ikke så meget opmærksomhed.

„Nej, se. Yverhøj og Tabermarie har også fået lidt sol,“ hylede Oliver, men vi lod som om vi ikke hørte ham og satte os. Oliver havde altid været en idiot. Typen der troede at jo højere han råbte, desto sjovere var han. Det var han ikke.

Ordene sved selv om jeg forsøgte at trække panseret tæt omkring mig. Jeg var bare ude af træning. I skønne seks

ER DU OKAY, MARIE?

uger havde jeg ikke behøvet at skjule mig bag min facade, og jeg skulle lige vænne mig til det igen.

Jeg smilede til Nanna. En skygge gled over de ellers så glade øjne, men så trak hun vejret dybt ind og smilede tilbage. Det var det gode ved hende. Hun kunne ryste det af sig. Hun havde aldrig ondt i maven. I hvert fald sagde hun det ikke. Jeg var glad for at hun var min veninde.

Vi havde hver sin måde at tackle mobningen på. Nanna havde sine tegninger, og jeg havde min musik.

Jeg fiskede earplugsene og telefonen op af tasken og bøjede mig frem for at finde noget musik. Mit halvlange hår gled ned og dannede et gardin mod klassen, og jeg scrollede igennem min playliste på Spotify. Nanna havde allerede fundet sit tegnehæfte og penalhus frem, og med lette bevægelser lod hun blyantstregerne skabe liv på papiret. Hendes øjne blev fjerne og hun tyggede sig fraværende i kinden.

Jeg rakte den ene af earplugsene over mod hende, men hun rystede på hovedet, så jeg tog dem begge, satte dem i ørerne og lyttede til forsangerens ulykkelige fortælling om ikke at høre til.

Sangen strømmede ind i mine ører, men ikke højere end jeg kunne høre resten af klassen. Et højt hyl trak min opmærksomhed væk fra musikken. Jeg strøg håret om bag ørerne og så op. I det samme mærkede jeg en knugende, men alligevel varm fornemmelse i kroppen.

Jonas var netop trådt ind i klassen, og han så mere lækker ud end nogensinde. Det mørke hår var lysnet lidt af somme-

ER DU OKAY, MARIE?

rens sol, og de kastanjebrune øjne kiggede ud over klassen. Han lyste op, og jeg kunne ikke lade være med at beundre det skæve smil. Han havde de kæreste smilehuller, og nu hvor han også var sommerbrun, lignede han noget der var trådt ud af en reklame. Han var absolut klassens lækreste fyr (hvis ikke skolens), og han vidste det desværre også selv.

Jeg sukkede lydløst.

Der var mange ting i vejen med Jonas, men på trods af det var jeg stadig forelsket i ham og havde været det i lang tid. Han var smuk, lækker og totalt uopnåelig for én som mig. Jeg kunne ikke huske at han nogensinde havde sagt noget til mig, men bare det at han var til var nok. Bare jeg kunne få lov til at kigge på ham og drømme mig væk i hvad der *kunne* ske.

Jonas nærmest skred ind foran Fies bord og bøjede sig for at kysse hendes hånd.

„Jeg håber prinsessen har haft en god sommer?“ spurgte han, og jeg ønskede at det var *mig* som sad der og kunne mærke hans læber mod min håndryg, ikke Fie. Smukke Fie med de velformede øjenbryn og håret der lignede noget fra en shampooreklame. Fie med de rige forældre, egen hest (selvfølgelig en hest til over hundrede tusind) og mulighed for at få hvem som helst til kæreste.

Jonas gled ned på sin plads, hilste på kammeraterne og værdigede som sædvanlig hverken Nanna eller mig et blik. Jeg vendte tilbage til min musik.

ER DU OKAY, MARIE?

„Nåh, velkommen tilbage. Jeg har savnet jer vildt meget, har I også savnet mig?“ spurgte Lars, vores klasselærer. „Nej, gu har jeg ej. Det har været *skønt* at være fri for jer.“

Klassen lo. Lars var god nok.

„Nu går vi ned til morgensamling og hører Peters bevingede ord, og så kommer vi tilbage hertil og går i krig. Jeg er sikker på at I alle vil være topmotiverede til et nyt år med masser af dejlig lærdom.“

Nogen fnisede. En seddel blev udvekslet mellem Helene og Vibsen, og jeg så da også blikket der var rettet mod Nanna og mig inden den blev læst. Jeg forsøgte at ignorere den evigt brændende fornemmelse ved øjnene og så ned på min telefon igen.

Jeg havde virkelig håbet at dette år ville blive anderledes. At de i løbet af sommerferien havde glemt det had de måtte føle for mig og Nanna. Jeg forstod ikke hvorfor de hadede os sådan. Hvad havde vi nogensinde gjort dem?

KAPITEL 2

Musik.

Det var først for nylig jeg havde opdaget hvor godt det var at rense hovedet med musik, og hvor nemt det var at flyde væk. Forsangerne var ofte i stand til at synge min smerte og sætte ord på det jeg følte.

De sang om at have det skidt, men også om at komme bedre steder hen. Det ville jeg ønske for mig. Et sted hvor jeg kunne prøve at være almindelig. Hvor ingen kendte mig. Helt uden forhistorie og gamle øgenavne som ingen kunne huske hvor kom fra.

Jeg trak vejret dybt ind. Næste år kunne jeg måske få lov til at komme på efterskole, men indtil da blev jeg nødt til at gemme mig i musikken.

Det gav mig noget at koncentrere mig om. Noget at fokusere på. Jeg kunne lytte til den, dissekere den så jeg først hørte guitaren separat og derefter bassen, så trommerne og keyboardet, så kun vokalen.

ER DU OKAY, MARIE?

Der var mange lag i musik. Så mange at man kunne lukke omverdenen ude.

Jeg registrerede svagt at hele klassen rejste sig, så jeg stak telefonen i baglommen og vandrede ned til hallen sammen med Nanna.

„Jeg har forresten hørt at der skulle starte en ny elev i klassen,“ hviskede Nanna. Jeg måtte bøje mig for at høre hende. Hun var ikke så høj.

„Okay? Dreng eller pige?“

„Jeg ved det ikke, jeg hørte bare nogen snakke om det.“

„Hvorfor er han/hun her så ikke allerede?“ spurgte jeg og så mig omkring.

„Måske er det en Fie-type der vil gøre en storslået entré,“ hviskede Nanna, og vi fnisede.

Vi fandt et par ledige stole på rækken der var markeret med 9C, og Helene rykkede demonstrativt en plads ind da vi satte os. Et skrigende tomt sæde markerede det sorte hul mellem os og resten af klassen.

Egentlig var jeg vant til det, men alligevel var det som om der kom endnu en ridse i min sjæl. For hver lille bitte episode følte jeg mit hjerte krølle sammen. En skønne dag ville det nok blive helt umuligt at rette ud igen. Måske tog det permanent skade. Det var ikke til at vide.

Jeg sukkede og lynede lynlåsen ned på hættetrøjen. Alle skolens elever var samlet i hallen, og der følte allerede

ER DU OKAY, MARIE?

lummert og varmt. Jeg lænede mig frem for at trække armene ud af ærmerne og lagde trøjen på mit skød.

Skoleinspektøren startede sin tale. Fortalte om hvor meget de havde glædet sig til at se os igen, fortalte om de nye ændringer der var sket over sommerferien, og hvad de ville betyde for eleverne.

Jeg kedede mig. Jeg så ned på mine negle der var korte og brede. Slet ikke så lange og velplejede som for eksempel Fies der altid var dekoreret med sirlige mønstre og små diamanter. Jeg fattede ikke at hun overhovedet kunne ride og passe hesten med de negle.

Sådan nogle negle ville jeg aldrig kunne få. Mine knækkede for et godt ord og syntes altid at vokse skævt ud. Og så havde jeg også en dårlig vane med at bide i neglerødderne, så jeg havde tit røde, sviende sår ved neglene.

Trøjen gled ned på gulvet, og da jeg lænede mig frem for at samle den op, kiggede jeg ned ad rækken. Mikkel sad og stirrede på mig.

Jeg skyndte mig at se væk.

Det var garanteret ikke mig han så på alligevel, så jeg skulle ikke risikere noget. Engang sidste år havde jeg sidet og gloet på Jonas og drømt mig væk. Det opdagede Helene selvfølgelig og udbasunerede for hele klassen hvor vild jeg var med ham.

Det havde været vildt pinligt, og at det var sandt, gjorde det bare endnu værre.

Jonas havde så godt nok bare grinet og virket ligeglåd,

ER DU OKAY, MARIE?

men Helene havde drillet mig med det længe indtil hun fandt noget andet at kaste sig over.

Skoleinspektøren gav sig til at synge igen. Mariehønen Evigglad, så de mindste også kunne være med, og jeg lænede mig lidt frem. Hvilede albuerne på lårene og så tilfældigt ned ad rækken hvor Mikkel stadig kiggede på mig. Det *måtte* være mig, for jeg sad jo yderst, men det var ikke mit ansigt han så på.

Jeg så ned ad mig selv for at se om T-shirten sad forkert, eller om der skulle være en kæmpe plet på den, men der var ikke noget. Ikke andet end ...

Hurtigt tog jeg hættetrøjen på igen selv om det var alt for varmt.

Nanna så undrende på mig, og jeg lod som om jeg frøs. Hun himlede med øjnene. Og hun havde ret. Det var ikke for koldt. Faktisk trillede der ret hurtigt efter en sveddråbe fra armhulen og ned langs siden.

Der var sket noget i sommerferien som var ventet med længsel ... jeg havde fået bryster. Eller, jeg havde selvfølgelig hele tiden haft bryster, men det var kun to ganske små buler. Her hen over sommeren var de af en eller anden grund begyndt at vokse. Jeg var gået fra en A-skål til en C-skål (okay, den var lidt stor til mig, men det var stadig en C!), og jeg havde stadig ikke vænnet mig helt til dem. Det var ubehageligt når jeg skulle løbe, for så hoppede de op og ned, og det var også derfor jeg gik med hættetrøjerne. Så kunne man nemlig ikke se dem så godt.

ER DU OKAY, MARIE?

Det var lidt underligt. Jeg havde glædet mig til de skulle komme, men nu hvor de endelig var der, var jeg ikke så vild med at folk skulle se dem.

Nanna havde ikke rigtig lagt mærke til det, men hendes egne bryster var jo også enorme og havde været det et helt år. Hun påstod selv at det var fordi hun var tyk, for tykke mennesker har *altid* store bryster, sagde hun. Derudover var hun jo heller ikke særlig høj, så derfor virkede det ekstra voldsomt. Det var nok også derfor de kaldte hende Yverhøj.

Kunne det virkelig være mine bryster Mikkkel havde kigget på?

Vi vendte tilbage til klasseværelset og havde lige fået sat os da det bankede på døren. Den gik op, og Lars vendte sig om mod den nyankomne med et smil. Et kort øjeblik var det som om hans smil stivnede, men han genvandt lynhurtigt kontrollen.

„Nåh, dér er du. Jeg spekulerede også på hvornår du ville dukke op,“ sagde han og tog imod den nye elev. Han rakte drengen hånden og pumpede den op og ned nogle gange.

Der var helt stille i klassen.

Totalt stille.

Det var der ellers aldrig, og da slet ikke når der skulle starte en ny elev.

Lars så ud over klassen med et smil der ikke virkede helt så fattet som ellers.

ER DU OKAY, MARIE?

„Det her er så Daniel som er flyttet hertil fra ...“ Han vendte sig mod drengen der så ud over klassen med et ligegyldigt udtryk i ansigtet. Hans hår var farvet sort, *virkelig* sort, og var langt og pjusket. Pandehåret nåede ham helt ned til kinden, og mellem tjavserne kunne man se den sorte makeup rundt om et par meget mørke øjne. Læbepiercingen glimtede i lyset.

Han var klædt i sort fra top til tå. Sorte cowboybukser og en sort T-shirt inden under den lange sorte frakke. Selv neglene var lakeret sorte.

„Nørrebro,“ sagde Daniel og lod sit blik vandre over klassen. Det var som om han undersøgte os alle, hans blik landede på os én efter én, og jeg krøb sammen da det arrogante blik ramte mig. Han virkede ikke det fjerneste nervøs.

„Nørrebro, København. Er det noget med at dine forældre har købt et hotel herovre?“

Daniel så på Lars som om han først nu lagde mærke til ham.

Han sukkede.

„Ja, Sølyst nede ved havnen,“ svarede han og rettede på tasken. „Hvor må jeg sætte mig?“

„Øhh. Du kan sætte dig ved siden af Oliver,“ sagde Lars og pegede.

Daniel nikkede og satte sig uden et ord ved siden af Oliver der umærkeligt rykkede sin stol en smule væk. På en eller anden måde kunne jeg faktisk godt forstå ham.

ER DU OKAY,
MARIE?

Nanna prikkede mig i siden og skubbede en seddel over til mig.

Wow! stod der bare.

Jeg nikkede.

Det var sgu da godt nok noget andet end vi var vant til. Daniel virkede på sin vis helt vildt skræmmende, men også langt mere voksen end de andre drenge i klassen. Hvilket i sig selv var mærkeligt, for han havde jo kun været der i ganske få minutter, så hvor jeg lige havde dén opfattelse fra, anede jeg ikke.

Men lige pludselig slog en anden tanke mig.

Nu var *jeg* måske ikke den mest mærkelige mere.

Måske ville det her år alligevel blive anderledes.

Jeg smilede.

KAPITEL 3

„Hvad hører du, Tabermarie?“ spurgte Oliver og rev earplugsene ud af ørerne på mig. Han trak telefonen til sig og kiggede på displayet.

„Oliver! Giv mig den!“ Jeg rakte efter min telefon, men han trak sig hurtigt et par skridt tilbage.

„Breaking Benjamin? Hvad fanden er det for noget lort?“ Han grinede højt, og jeg hørte også de andre grine. „Er det ikke sådan noget gammelt emo-crap?“

Jeg krympede mig ved synet af telefonen i Oliver's hånd. Tænk hvis han smadrede den? Hvad skulle jeg sige til mine forældre? Vi var kun halvanden uge inde i det nye skoleår, og så skulle jeg allerede have en ny. Sidste år havde jeg fået ødelagt fire mobiltelefoner. Min far sagde altid at jeg var det mest klodsede pigebarn han kendte, men sådan var det slet ikke. Og jeg turde ikke fortælle dem sandheden.

„Oliver! Giv mig den ...“ gentog jeg og hadede at min

ER DU OKAY, MARIE?

stemme var ved at knække over.

„Giv mig den!“ vrængede Oliver og himlede med øjne. „Hvad så? Skal du også til at være en gothsærling som Daniel?“

Daniel var ikke kommet endnu, for hvis han var, ville Oliver ikke have turdet sige noget. Drengene i klassen havde sjovt nok ladet Daniel være selv om han var et oplagt offer. Men noget ved hans attitude gjorde at de lod ham passe sig selv. Nu var det bare som om det gik ekstra meget ud over mig og Nanna.

Jeg rakte ud efter telefonen, men Oliver grinede bare og kastede den over til Matthias. Han stod lidt og svingede med earplugsene så de lavede hvislende cirkler i luften. Jeg rejste mig og gik frem mod Matthias. Han grinede og kastede telefonen over mit hoved til Oliver.

Jeg kunne mærke kinderne blusse og tårerne brænde i øjnene da jeg igen vendte mig mod Oliver. Alle kiggede på mig. Ventede på hvad jeg ville gøre.

Helene og Vibsen knækkede sammen af grin. Nogen fniste, og ud af øjenkrogen så jeg også Jonas vende sig i stolen og kigge. Jeg ønskede at jeg kunne falde gennem et hul i jorden. Bare forsvinde. Aldrig komme igen.

Døren til klasseværelset gik op. Lars kom ind og smækkede sin taske i katederet med et højt klask.

„Oliver! Giv Marie sin telefon tilbage. Og I andre, sæt jer ned!“

Oliver rakte modstræbende telefonen tilbage til mig, og

ER DU OKAY, MARIE?

jeg vendte tilbage til min plads. Jeg bøjede mig over bordet og lod håret hænge ned så ingen skulle se at jeg var lige ved at græde.

Blodet brusede i ørerne, hjertet bankede alt for hurtigt, og min hånd rystede helt vildt da jeg gravede efter en blyant i penalhuset. Nanna greb min anden hånd under bordet og klemte den.

Jeg klemte igen.

Nanna vidste hvordan det var. Hun vidste hvordan det føltes at lægge endnu en lille episode til det bjerg af ydmygelser der voksede indeni og truede med at kvæle én.

Fem minutter inde i undervisningen gik døren til klasseværelset op, og Daniel kom ind.

Uden et ord slentrede han hen til sin plads ved siden af Oliver, trak en kuglepen frem fra jakkens inderlomme og lænede sig tilbage. Han så afventende på Lars der sukede højtlydt.

„Daniel ... kunne du ikke tænke dig at komme bare fem minutter tidligere?“

„Jo da,“ sagde Daniel uden at fortrække en mine.

Lars sukede igen og bad os åbne vores bøger.

Jeg så på Daniels nakke. Jeg ville ønske at jeg kunne være så kold og rolig. Det måtte være skønt ikke at lade sig gå på af noget som helst. Gad vide hvordan han gjorde? Jeg ønskede at han kunne lære mig det, men jeg ville aldrig turde spørge alligevel, så det kunne være lige meget.

ER DU OKAY,
MARIE?

Da jeg skulle til at se ned i bogen igen, opdagede jeg at Jonas havde vendt sig om.

Jeg glemte at trække vejret. Jeg ville se væk, men kunne pludselig ikke. Han så mig lige ind i øjnene. I øjnene! Alt stod stille inde i mig. Jonas lagde aldrig mærke til mig. Kun når de andre drillede. Han havde aldrig set *rigtigt* på mig. Aldrig talt med mig. Og nu kiggede han på mig?
Mig!

Men så var det som om hans blik flyttede sig. Han kiggede ikke længere på mit ansigt. Blikket gled nedad og standsede ved ... brysterne?

Varmen skød op i kinderne, og mit hjerte hamrede.

Der gik en evighed.

Så kiggede han op igen. Mødte mit blik.

Og smilede sit lille skæve smil før han vendte sig om.

Jeg måtte være begyndt at trække vejret igen, for jeg faldt ikke ned af stolen. Selv om det var tæt på.

Bagefter kunne jeg overhovedet ikke samle mig.

Jeg blev ved med at kigge på det mørke nakkehår. Af og til lod han hånden glide gennem det. Gad vide hvordan det ville føles? Ville det være stift af voksen, eller lige så blødt som det så ud?

Han strakte sig og gabte højtlydt. T-shirtens ærmer gled lidt ned og afslørede et par overarme med let aftegnede muskler.

Klokkens bimlen bragte mig tilbage til virkeligheden,

ER DU OKAY,
MARIE?

og der lød skramlen af stole overalt.

Jeg vovede at kaste endnu et blik på Jonas der havde vendt sig halvt om på stolen. Han kneb øjnene sammen og lagde hovedet let på skrå. Kiggede eftertænksomt på mig. Kun et ganske kort sekund.

Så smilede han, rejste sig og gik ud af klassen.

Ohmygod! Ohmygod! Oh myy goood! Jeg døøør!

Jeg vendte mig mod Nanna for at dele det med hende, men hun havde vist allerede opdaget det, for hun sad og smilede bredt.

KAPITEL 4

„Han smilede til mig! Så du det? Han smilede til mig!“

Vi var nået hen til vores yndlingsplads i skolegården. En mur der omkransede skateboardbanen, og som stod lige ved siden af nogle bordbænkesæt hvor lærerne holdt til. Det betød at de andre lod os være, men at vi samtidig var uden for lærernes hørevidde.

Vi havde sat os med vores madpakker, men jeg sprang op igen. Jeg kunne slet ikke sidde stille. Det hele boblede i mig. Det prikkede i blodet, og både hænder og arme rystede helt vildt. Jeg hoppede lidt på stedet for at få den værste energi ud.

Selvfølgelig vidste jeg godt inderst inde at Jonas' smil ikke var det samme som at vi skulle giftes, have børn og leve lykkeligt til vores dages ende, men ...

Han smilede til mig!

Nanna så på mig og grinede.

„Ja, jeg så det godt. Jeg var der faktisk.“

ER DU OKAY,
MARIE?

„Åh, han har så smukke øjne. Og det smil ...“

Jeg snurrede rundt om mig selv, men kom så i tanke om hvor jeg var, og satte mig på muren ved siden af Nanna.

„Ej altså, hvad skal jeg nu tage på til festen på fredag?“

„Klubfesten?“

„Mhmm,“ sagde jeg og bed af min rugbrødsklapper. Den føltes stor og tør i munden, og jeg lagde den fra mig igen.

Nanna stak i sin salat.

„Jeg ved faktisk ikke om jeg vil med.“

Jeg så forfærdet på hende.

„Du *skal* med, Nanna. Vi plejer jo altid ...“

„Jo, men ...“

Jeg afbrød mig selv. Jeg kunne godt huske hvad drengene havde sagt til hende efter sidste klubfest før sommerferien.

Fedberg og *Hængepat* og andre grimme ting.

Nanna havde ellers set rigtig godt ud. Selvfølgelig var hun lidt tyk, men hun havde været rigtig, rigtig pæn!

Jeg tog hendes hånd.

„Det forstår jeg godt. Men det var jo sidste år! Tror du ikke det er anderledes nu?“

„Det kan jeg ikke forestille mig,“ sagde hun med et tungt suk.

„Men tror du ikke Tobias kommer?“ Jeg prøvede at lokke hende. Jeg ville frygtelig gerne derhen, for jeg havde hørt Jonas snakke med de andre om at de skulle med, men jeg forstod også godt at Nanna ikke havde vildt meget lyst.

ER DU OKAY, MARIE?

Hun skubbede lidt rundt med en tomat i bunden af skålen.

„Jo, og hvad så? Han ser mig jo ikke alligevel.“

Jeg bøjede mig frem og gav hende et stort kram. Jeg ville gerne have sagt noget, men kunne ikke. Min egen glæde over Jonas' smil blokerede for alle de trøstende ord.

„Vi kunne mødes hos mig og trashe Helene, Fie og de andre? Mine forældre har en masse øl stående i garagen fra deres sidste fest,“ lokkede jeg og trykkede Nanna ind til mig. „Kom *nuuu*.“

„Mmmm. Måske.“

Vi sad lidt i tavshed og kiggede ud over skolegården. Mine øjne afsøgte som sædvanlig området efter Jonas. Jeg kunne genkende hans måde at gå og stå på lige med det samme. Den populære klike befandt sig ved nogle bordbænkesæt i den fjerneste ende. Pigerne sad på bordene, og drengene fjollede rundt i nærheden.

Jonas havde kastet sig op på ryggen af Mikkel der prøvede at ryste ham af. Der lød vilde hyl og latter derovre fra, og jeg sukkede indvendigt.

Tænk, hvis jeg også var med derovre sammen med de seje. Sammen med dem der var *in*.

Jeg sled blikket væk fra Jonas og fik øje på Daniel der sad lænet op ad husmuren i skyggen. Han var opslugt af sin telefon og havde store sorte ørebøffer på der så ud til at have kostet en formue. Som altid virkede det som om han tilhørte en helt anden verden. Som om alt gavede ham en skid.

ER DU OKAY,
MARIE?

„Han er en sær snegl,“ sagde Nanna der havde fulgt mit blik.

„Mmmm.“ Jeg nikkede. „Men han ser alligevel lidt godt ud. Altså under makeuppen.“

„Hvor ved du det fra?“ grinede hun.

„Arh, du ved hvad jeg mener. Men helt ærligt? Er han ikke en smule lækker?“

„Jo, hvis man er til vampyrer og den slags.“ Nanna fnisede, og jeg kunne heller ikke lade være med at grine.

„Ej, men seriøst,“ sagde jeg da jeg endelig havde fået vejret igen. „Du må ikke sige det til nogen, men jeg er sgu lidt misundelig på ham. Han er så flintrende ligeglad med hvad andre mener. Dét må sgu da være dejligt.“

Nanna nikkede eftertænksomt.

„Men *ved* du rent faktisk om han er ligeglad? Måske er han dybt ulykkelig inde under den der sorte facade?“

„Nej, men i det mindste er han god til at lade som om, og de andre lader ham jo også være i fred. Bare det var mig ...“ sagde jeg og sukkede igen.

Klokken ringede, og de fleste elever slentrede ind mod klasserne. Vi trak tiden lidt. Det var altid bedst at komme en smule for sent så man kunne følges ind med læreren.

Da kliken nærmede sig, bøjede jeg hovedet og lod som om jeg var travlt optaget af at pakke min madkasse og vandflaske ned. Jeg lod også som jeg ikke hørte den demonstrativt høje hvisken fra Fie og Helene.

„Årh pis, jeg glemte min trøje. Jeg kommer lige om lidt,“

ER DU OKAY,
MARIE?

sagde Jonas, og jeg sneg mig til at kigge efter ham.

Han satte i løb den anden vej, hen mod bænkene hvor de havde siddet. De andre grinede og passerede os mens vi lod som om vi fumlede med vores madkasser.

Jeg kiggede igen diskret efter Jonas da han løb over til bænken. Han så også godt ud når han løb. Han så *altid* godt ud.

Han kastede trøjen over skulderen og gik tilbage mod skolebygningen.

„Hvad så? I kommer vel også på fredag, ikke?“ spurgte han da han var lige ud for os. Han stoppede ikke, men sagtnede bare farten lidt.

Talte han lige til mig?

Jeg åbnede munden, men kunne ikke sige noget. Ordene klumpede sammen i halsen og kvalte ethvert forsøg. Jeg lukkede munden igen da jeg kom i tanke om at det måske så uintelligent ud.

„Jo, det regner vi med,“ sagde Nanna og reddede mig ud af den pinlige situation. Jeg nikkede ivrigt, tog mig i det, og nikkede så lidt mere behersket.

„Ja,“ kvækkede jeg og lød som en forkølet frø. „Det tror jeg da.“

„Fint, så ses vi der,“ sagde han og smilede.

Han fortsatte ind mod klassen som om han ikke lige havde vendt hele min verden på hovedet.

KAPITEL 5

Vi kunne høre musikken længe før vi nåede frem til klubben. Vinduerne var åbne i sommeraftenen, og lysshowet fra dansegulvet blinkede rødt og blå i ruderne. Overalt på plænen foran den røde bygning stod folk i små klynger og grinede og snakkede. Af og til lød der klirren fra flasker og plastikposer som blev skubbet ind under buskene når nogen havde forsynet sig.

Vi havde siddet hele eftermiddagen og gjort os klar til festen. Lagt makeup og sat hår. Og drukket noget øl og rødvin som jeg havde listet med ind på værelset fra mine forældres garage. Ikke at de ville lægge mærke til det. De sad ved hver sin computer og arbejdede.

Oliver kom farende ud mod os, men for en gangs skyld havde han ikke tid til at hilse os ved vores sædvanlige øgenavne. Han styrtede forbi med en mobil i hånden, tæt forfulgt af en pige fra parallelklassen der så temmelig rasende ud.

ER DU OKAY, MARIE?

Vi gik ind, blev heldigvis ignoreret af de fleste og fandt os et ledigt hjørne hvor vi kunne overskue dansegulvet. Der var varmt i rummet, og mange af pigerne var kun iført små toppe eller ærmeløse kjoler. Drengene – dem der havde bare skyggen af en muskelaftegning – havde ærmeløse T-shirts på hvor man næsten kunne se alt ind gennem ærmegabet.

Jeg kiggede misundeligt på Fie. Hun havde en langærmet, men meget tynd bolero på og en meget stramtsiddende top som skubbede brysterne op. Hun lignede altid en million. Selv om jeg tog det samme tøj på som hende, ville jeg aldrig kunne se så godt ud.

Jeg sukkede og så mig diskret omkring, men kunne ikke se Jonas nogen steder. Til gengæld var Tobias fra parallelklassen der, han fjollede rundt på dansegulvet og spillede på luftguitar, og Nanna var allerede ét stort smil.

Efter et stykke tid gik jeg op til baren for at hente nogle sodavand. Jeg kunne mærke at de øl vi havde drukket alligevel virkede lidt. Jeg slingrede en anelse, men forsøgte at gå lige. Klubmedarbejderne havde ret til at smide folk ud hvis de var fulde, så jeg behøvede måske ikke lige vække deres opmærksomhed ved at snuble over min egen skygge.

Men jeg var ikke rigtig fuld, bare lidt påvirket, og jeg skyndte mig tilbage til Nanna. Leon, parallelklassens supernørd, havde sat sig ved siden af hende og prøvede at forklare et eller andet. Han var ikke nørdet på den kloge måde, kun hvis der var tale om rollespil, fantasy eller den

ER DU OKAY,
MARIE?

slags, men det havde han til gengæld også vildt meget forstand på.

Jeg så mig omkring, men Jonas var ingen steder at se. I stedet fik jeg øje på Thor ved baren. Han kiggede i min retning og smilede. Han holdt en sodavand i den ene hånd og lod som om han knipsede til en cowboyhat med den anden.

Uden at tænke over det vendte jeg mig om for at se om der sad nogen bag mig. Men der var ikke nogen. Jeg så undrende på ham igen og smilede lidt forsigtigt. Så skyndte jeg mig at kigge væk, for det kunne jo være at det ikke var til mig.

Men da jeg et øjeblik senere vovede at se på ham igen, smilede han stadig til mig. Han formede sin hånd som en skyder og pegede først på mig og så på sig selv. Så nikkede han ud mod dansegulvet.

Jeg sad som forstenet. Var det virkelig *mig* han mente? Igen så jeg mig over skulderen, men der var stadig ikke andre. Diskret løftede jeg hånden og pegede på mig selv.

Mimede ordet *mig*?

Thor nikkede grinende og lavede et hovedkast ud mod dansegulvet der var fyldt med mennesker. Godt nok mest de små fra syvende, men der var trods alt *nogen* derude.

Turde jeg?

Jeg nikkede – uden at vide at jeg gjorde det – og rejste mig. Jeg så på Nanna der sad og lyttede mere eller mindre interesseret til Leon.

ER DU OKAY, MARIE?

Mistroisk trådte jeg et skridt ud mod dansegulvet. Klar til at bøje af og lade som om jeg skulle på toilettet hvis nu han ikke havde ment det alligevel. Han skubbede sig væk fra baren og gik ud på dansegulvet mens han smilede til mig. Jeg lagde mærke til at hans blik gled ned over min krop for så at vende tilbage til mine øjne.

„Du er da vokset lidt her til sommer,“ råbte han gennem musikken da jeg nåede hen til ham. Jeg rødmede. Jeg vidste udmærket godt hvad han mente og jeg anede ikke hvad jeg skulle sige, så jeg endte med at smile dumt.

Han greb fat i mine hænder og svingede mig rundt til musikken. Jeg forsøgte at holde rytmen, men havde lidt svært ved at følge med. Han havde i hvert fald ikke ret meget rytme, og så hjalp det heller ikke at han virkede en anelse fuld, men han fjollede rundt, og jeg grinede. Det var faktisk meget sjovt det her, og for første gang i lang tid glemte jeg at være på vagt.

Sangen sluttede, og jeg forventede egentlig at han ville forlade mig midt på dansegulvet, men han slap ikke mine hænder. Jeg kunne mærke varmen og sveden fra hans håndflader, og syntes pludselig at det var meget mærkeligt at jeg faktisk stod og holdt en dreng i hånden.

En ny sang startede, og han hvirvlede mig så hurtigt rundt at jeg vaklede et par skridt baglæns og var ved at falde over en pige fra syvende. Jeg tumlede videre bagover mod væggen, men Thor nåede at gribe ordentligt fat i mig, med det resultat at han væltede i samme retning.

ER DU OKAY,
MARIE?

Han faldt ind mod mig og grinede ind i mit øre.

„Bliver det for voldsomt for dig?“ spurgte han med et grin. Hans varme ånde kildrede mig i øret.

„Lidt, måske,“ svarede jeg gennem musikken og grinede.

„Er du tørstig?“ Han gispede demonstrativt efter vejret.

Jeg nikkede.

„Jeg har noget udenfor. Vil du med?“ spurgte han

Jeg nikkede igen og så hen mod Nanna. Hun lyttede stadig høfligt til hvad Leon end havde at sige. Nogle gange så det endda ud til at hun fik et ord indført, så måske hun alligevel hyggede sig?

Vi fik øjenkontakt, og jeg pegede mod udgangen og nød at se hendes overraskede udtryk da hun opdagede at Thor holdt mig i hånden og trak af med mig.

Det føltes *ret* godt.

KAPITEL 6

Vi kom ud uden at støde ind i Oliver (eller Jonas), hvilket jeg var noget lettet over. Jeg havde ikke kunnet bære hvis Oliver skulle hyle op om et eller andet. Lige nu hyggede jeg mig. Det var sjovt, og ... det virkede lidt som om Thor også havde det sjovt?

Han gik bag om klubben og hen mod parken som stødte op mod klubbens grund. Jeg prøvede at finde vej uden om buske i halvmørket og var ved at snuble.

„Oh, nu skal jeg hjælpe frøkenen,“ sagde han galant og tog min hånd. Han førte mig sikkert gennem beplantningen. „Jeg gemte dem heromme for at rollingerne ikke skulle finde dem.“ Han ledte langs muren. „Her er det.“

Han trak en pose ud af en busk. Den klirrende lyd fik mig til at se over skulderen, men ingen havde hørt det. Der var faktisk ikke nogen at se overhovedet.

„Hvad har du med?“ spurgte jeg. Mest for at sige noget.
„Nogle shots. Vil du have?“

ER DU OKAY,
MARIE?

Han drejede kapslen af en flaske Gajol og rakte den hen mod mig.

„Øh, tag du bare først.“ Jeg rynkede lidt på næsen. Det var heldigvis så mørkt at han ikke kunne se det.

„Okay,“ sagde han og satte flasken til munden. Han drak en slurk og rakte den til mig igen. Jeg snusede forsigtigt til væsken der duftede af lakrids og noget skarpere, og så tog jeg en lille slurk.

Da først den brændende fornemmelse var væk, fyldte lakridssmagen min mund. Som om jeg havde spist tusind gajoler på én gang. Luften føltes skarp mod ganen.

„Det er ret okay,“ sagde jeg, men mente det ikke helt. Jeg ville hellere have haft en cola.

„Ja, for fanden. Det er helt okay.“ Han tog en tår mere, lænede sig op ad muren og tændte en cigaret. „Vil du have?“

Jeg rystede på hovedet.

„Jeg ryger ikke.“

Han trak ligegyldigt på skuldrene og tog nogle hiv af cigaretten. Røgen bølgede omkring hans ansigt.

Det var som at befinde sig i en helt anden verden. Jeg kunne ikke huske at jeg nogensinde havde snakket med Thor før. Og nu stod jeg her. I mørket med ham. Alene. Og han drillede ikke. Sagde ikke noget ondt.

„Vil du have en tår mere?“

Jeg nikkede og følte mig pludselig mere modig. Jeg tog en stor tår og hostede selvfølgelig da jeg fik den galt i halsen. Væsken voksede i min mund, og det skulpede ud

ER DU OKAY, MARIE?

over læberne så jeg måtte spytte det meste ud.

„Har du ikke også en sodavand?“ spurgte jeg. Det brændte i svælget.

„Hvad? Ha! Nej, det har jeg sgu ikke,“ grinede han. „Kom her, du har noget siddende.“

Jeg trådte helt hen til ham, og han trak mig ind til sig, løftede op i trøjen og afslørede en glat brun mave. Han tørrede mig over kinden med T-shirten. Jeg ville træde et skridt baglæns, men han lagde armen om min talje.

„Marie ... jeg har sgu aldrig rigtig lagt mærke til dig før,“ sagde han og kiggede ned ad mig. Hans blik standsede ved mine bryster inden det vandrede opad igen. Han så mig i øjnene. „Du er jo faktisk helt køn.“

„Øhh ...“ nåede jeg lige at sige da han lagde hånden om min nakke og trak mig ind til sig. Før jeg vidste hvad der foregik, mærkede jeg hans læber mod mine. Jeg var overhovedet ikke forberedt på hvad han ville, så jeg havde slet ikke spidset læberne som de gjorde i fjernsynet, og mine tænder ramte selvfølgelig hans overlæbe.

Åh nej, bare han ikke lagde mærke til det.

Hvem prøver du at narre? Selvfølgelig mærkede han det!

Fuck! Det er mit første kys!

Mit allerførste kys! Det smagte af lakrids og cigaretrøg og ... var vådt!

Jeg prøvede desperat at efterligne hans bevægelser, men det gav alligevel et lille gib i mig da jeg mærkede hans tunge finde vej over mine læber.

ER DU OKAY,
MARIE?

Mit første kys! Og med tunge!

Jeg prøvede at følge med så godt jeg kunne, men jeg havde ingen anelse om hvad jeg foretog mig. Jeg var også helt forpustet indtil det gik op for mig at jeg skulle trække vejret gennem næsen.

Han pressede mig op ad muren og trykkede sig ind mod mig. Det føltes underligt. Hans faste krop var tung mod mine bryster, og jeg følte mig helt ør i hovedet. Der var aldrig nogen der havde været så tæt på mine bryster før! Så tæt på min krop! Noget hårdt pressede mod min hofte, og jeg nåede lige at spekulere over om han mon havde en flaske i lommen før det gik op for mig hvad det var.

Jeg snappede efter vejret.

„Du er dejlig,“ hviskede han i min mund og trykkede sig endnu hårdere ind til mig. „Kan du mærke jeg synes du er dejlig?“ Han trak hovedet lidt tilbage. Jeg var svimmel, men vidste ikke om det var på grund af kysset eller det jeg havde drukket. Formentlig var det bare iltmangel fra kysset.

Han trykkede sin pik – for nu var jeg slet ikke i tvivl om hvad det var jeg kunne mærke – mod min hofte.

„Øhh ...“ sagde jeg, men nåede ikke at sige mere da jeg pludselig mærkede hans hånd mod mit maveskind. Den kølige aftenluft fik huden på maven til at trække sig sammen i et gys, og da det gik op for mig hvor hans hånd var på vej hen, holdt mit hjerte op med at slå. Langsomt

ER DU OKAY,
MARIE?

kravlede den opad og nåede mit ene bryst. Han kysede mig på halsen og lod hånden kuple over bh'en. Hans fingerspidser gled ned over brystvorten. Den blev helt stiv.

Åh nej, mon han kan mærke det?

Selvfølgelig kan han det, dit fjols!

„Husk at trække vejret,“ mumlede han mod min hals, kysede min hage og nåede op til min mund igen.

Jeg sukede i én lang udånding. Benene rystede under mig. Jeg blev så varm indeni. Følte en tung dunken i mit underliv. Det var både spændende og skræmmende på samme tid. Jeg stod med hænderne ned langs siden. Turde ikke rigtig røre ved ham, men spekulerede også som en gal over om det mon ikke virkede sårende. Nærmest lidt uhøfligt? Forsigtigt løftede jeg hånden og lagde den på hans lænd, lige over buksekanten.

Turde jeg lade den glide ind under T-shirten?

Det gjorde jeg. Jeg var chokeret over mig selv. Og overvældet. Hans tunge var i min mund. Hans læber mod mine. Hans fingre nulrede min brystvorte. Hele min krop sitrede af spænding og nydelse, og jeg stønnede svagt mod hans mund.

Hvordan kan han være alle steder på én gang?

Pludselig tog han min anden hånd og førte den ned i sine bukser.

Hvornår har han åbnet dem?

Åhnej, åhnej, åhhneeej!

Jeg mærkede kanten på hans underbukser og de stride

ER DU OKAY,
MARIE?

pubeshår der voksede nederst på maven.

Hvad skal jeg gøre? Hvad er det jeg skal?

Thor skubbede min hånd en smule længere ned, og dér! Jeg stødte mod den hårde bule i hans underbukser. Varm og hård.

Jeg trak vejret dybt ind og lod hånden glide ned – uden på underbukserne – og formede hånden om hans pik. Han stønnede svagt og tog igen min hånd. Førte den ind under kanten på underbukserne, og så stod jeg der. Med hans pik i hånden. Mod min hud.

Det er hans pik! Hans pik! Hvad gør jeg?

Langsomt begyndte jeg at kærtegne den. Greb rundt om skaftet og lod min hånd glide op og ned som jeg mente at have set i film. Han stønnede højere nu, glemte helt at kysse mig og begravede i stedet hovedet ved min skulder. Hans greb om mit bryst blev hårdere, og nærmest aggressivt skubbede han bh'en væk så han havde fri adgang. Hans vejtrækning var tung, og jeg følte at min egen fulgte samme rytme.

Jeg gned hurtigere og hørte ham stønne højere. Det måtte være rigtigt det jeg gjorde, og jeg følte mig totalt overvældet. For en uge siden havde ingen så meget som værdiget mig et blik, og nu stod jeg her med en drengs hånd om mit bryst og min egen om hans pik! Jeg anede ikke om jeg gjorde det rigtigt, men han stønnede, så det *måtte* jo være godt nok.

Pludselig mærkede jeg noget vådt og klistret mellem

ER DU OKAY,
MARIE?

fingerne, og Thor åndede ud i et langt, skælvende åndedræt. Han løsnede sit greb om mit bryst, og jeg spekulerede på om jeg mon havde fået blå mærker. Hvad skulle jeg så sige til idræt?

Jeg havde ingen anelse om hvor lang tid der var gået. Jeg havde været helt væk i alle de følelser og uvante berøringer, for ikke at tale om de vrømlende tanker.

Hvad nu? Trækker jeg bare hånden til mig, eller hvad?

Han bevægede sig svagt, og jeg trak hånden ud. Stod lidt og flagrede med den ud til siden og vidste ikke helt hvad jeg skulle stille op med mig selv og den. Øjeblikket var åbenbart forbi.

Thor lynede bukserne og knappede dem. Han kyssede mig igen. Langsomt og længe, men uden tunge denne gang.

„Ikke dårligt, Marie. Ikke dårligt. Og nu trænger jeg til noget koldt at drikke.“

Han vendte sig for at gå, og jeg stod bare der.

Med hånden fyldt med snask, bh'en siddende over brystet og med våde, kølige læber.

„Vil du med?“ spurgte han over skulderen.

„J-jeg kommer lige om lidt,“ sagde jeg og mærkede tårerne brænde bag øjenlågene.

„Det gør du bare.“ Han gik rundt om huset, uden at se sig tilbage.

ER DU OKAY, MARIE?

Køb bogen online på
www.tellerup.dk